

ИЗЛАЗЯ ВСЯКЪ СЪ ББОТЪ

Спомоществаніята за «ДЕНЬ» Почнуватъ отъ начало на всякой мѣсець. Годишнината за вѣтрѣ въ Държавѣ е четири (4) бѣлы меджидета, а за извѣнъ нейъ една (1) лира турска. Настоятелиѣ по вѣнъ отговарятъ за стойността на листовѣтъ, които сѣ поръчяли. Извѣстїя и други частны помѣстванїя ще сѣ обнародватъ съ най умѣреннѣ цѣнѣ.

Писма, статїи, дописки и есичко, що сѣ отнася бѣло до спомоществанїята и Управленїето на «ДЕНЬ» бѣло до Редакціята ще сѣ испрацатъ на право до Издателя Хр. Г. Бъчеварова, Цариградъ Ескы-Забтїе Н-ро 25. Писма не освободены отъ пощенскы разноскы не сѣ прїемать. Испрацаныѣ статїи и дописки за обнародванїе, обнародваны тѣ или не, назадъ сѣ не не връщатъ.

извѣстїе

По причини не зависящи отъ менѣ, азъ изоставихъ за нѣколко врѣме издаванье-то на списанье-то *День*, като имахъ надѣжда че ще можъ да приготви нужди-тѣ срѣдства и да захванѣ пакъ това издаванье. Като несполучихъ въ тоя случай отъ една стѣрна, а отъ друга нѣкъ и обстоятелства-та като не ми позволяватъ да са занимавамъ за напредъ съ вѣстникарство, азъ са съгласихъ съ познатїя на читающа-та Българска публика — г-нѣ Хр. Г. Бъчеваровъ, и повѣрихъ му издаванье-то на *День*, комуто и благодарїѣ публично за услуга-та, която ми направи, като прие върху сѣ тоя трудъ. За това нека знайтъ всички-тѣ абонати и настойници на *День*, че отъ днесъ ва-татѣкъ всичко, що са касае до *День*, ще са отправа до г-нѣ Хр. Г. Бъчеваровъ; който ще бѣде за напредъ и отговоренъ както за редовно-то му излизанье, така и за допѣлнїанье-то на тая годишнина, спорѣдъ условия-та, които размѣнихме помежду сѣ. За това счетохъ за нужно да обнародвамъ настояще-то сѣ за знанье на публиката-та. П. П. Карапетровъ.

ЦАРИГРАДЪ. 1 Ноемрїй.

ОСУЕТЕНЫ НА ДѢЖДЫ

Не е нито срамота, нито нѣкъ грѣхота, нѣ напротивъ мыслимъ да испѣлняме една святѣ длѣжность, ако сѣ допрощаваме днесъ да говоримъ толкозь свободно за пѣща, които сѣ касайтъ до народныѣ трудове и надѣжды полаганы съ цѣль за прѣдобызанїе едно добро и щастливо «*бѣдѣще!*»

Не е нито срамота, нито нѣкъ грѣхота, ако бы така смѣло и на врѣме да сѣ впускаме и да изброяваме каквы трудове не положи народѣтъ ни, каквы срѣдства неупотрѣби, каквы нравственны и вещественны силы неистоши съ единчѣкъ и святѣ надѣждѣ само, за да може да сѣ приготви и той едно добро и щастливо бѣдѣще! Нѣ за жялость енаистинѣ, ако бы нѣкакъ по-прѣдварително да исповѣдваме, че всиқытѣ му мѣкы, всиқытѣ му жѣрты, всиқытѣ му залганїя и всиқытѣ му благы надѣжды останѣхѣ отблѣснѣты, погубены, опрощастены и осуетены отъ онѣзи бурны вѣтрища на неразбранщинѣ и междуособны неспоразумѣнїя, които най-послѣ го сторихѣ и принудихѣ да напустне всичко, и да сѣ от-

даде на едно най-гнусно и най-губелно «*отчаянїе!*»

За доказателство на горныѣ рѣдовцы нека прѣмахне всякой отъ насъ завѣсѣтъ на прїестїето сѣ, нека оттули чернѣтъ мрѣжѣ на умственныѣ сѣ очи, нека оттыка зоблюденїя черевѣ отъ мозѣка сѣ, нека прѣкъсне лукавыѣ злобы отъ сърдето сѣ, и тѣй сѣ чисты очи, сѣ быстѣръ умъ и сѣ искрено сърдце той ще дойде да потвърди всичко това, което сме въ намѣренїе да откриемъ, т. е. че всиқытѣ трудове и надѣжды на народа ни ударихѣ по злощастїе на твърдѣ камыкъ, и наднѣхѣ на каменисто и безплодно мѣсто!

Ахъ! тойзи нашъ простодушенъ и чювствителенъ народъ; нѣ не ино-малко распаленъ отъ искреннѣ жаркостъ за осигуряванїе едно добро и щастливо «*бѣдѣще!*», ахъ, тойзи народъ бѣ, който изложи живота сѣ и опрощастїи имота сѣ само да осъществїи надѣждытѣ сѣ! тойзи народъ бѣ, който въодушевенъ отъ истинны народны чювства по примѣра на другутѣ просвѣщенны и благоденствующы народы скѣса вѣчныѣ веригы на черното невѣжество и потърси свѣтлинѣ!

Потърси свѣтлинѣ, нѣ неможѣ да ся не обговеди и не увѣри, че тѣзи свѣтлинѣ и прѣшли другытѣ отъ «училищата»; за това и той ся не забави да основе по силытѣ си: тамъ, дѣто нуждытѣ най-много притискаха. По това той скоро ся усѣти, че тѣзи свѣты зданія немогътъ да стоятъ безъ добры, опытни и просвѣщенны мъжи, оттова той, безъ да губи врѣме, испроводи нѣколко «мадежи» по вѣнъ да ся въспитатъ и изучатъ, и слѣдъ това да му помогътъ въ това мъчно прѣдиріятіе.

Нѣ това аму разбужданіе и движеніе като ся не видѣ никакъ пріятно на тогавашнето владѣюще фанариотско Духовенство, то почна да го гони и да му прави хыляды прѣпятствія; оттова насърченъ той еще повече, удвои силытѣ си, почна да гони това чюждо духовенство и съ припаданіе на молбы и оплакваніе прѣдъ Царското ни правителство, той можѣ да сполучи въ славното царуваніе на Н. И. В. Султанъ-Абдуль Азисъ-Ханъ, да придобие и тѣзи правдини да си има свой «народенъ Духовенъ Началвикъ, както и Владыцы». Като придобие и това, той съгльда изномежду си еще единъ голѣмъ недостаткъ, който му прави спънки за постиганіе това «бѣдѣще», и той бѣше отваряніе на «Читалища», които и въ малко врѣме той основа и изотвори почти на всякъдѣ. Нѣ незадоволенъ и отъ това и водимъ отъ примѣра на другытѣ успѣлы народы, той ся погрыжи и за съставяніе на «женскы и мъжскы дружества» които ся основаха като рѣчи на всякъдѣ.

По това той ся усѣти, че още нѣщо му липсва, т. е. че трѣбва да насърчи съ волнитѣ си подпомаганія нѣкои по-опытни и зрѣлы лица, които да могътъ да прѣдиріемъ «вѣстникарството», та чрѣзъ него да

можатъ да излагатъ общытѣ си и частны нужды, и да знаѣтъ дѣ що има и дѣ що става по свѣта, или въ далечнытѣ страны на милѣтѣ му татковина, за което и жертвува толкозь огромны количества отъ волны помощи за подкрѣпяваніе; както и не прѣстанва да жертвува еще.

Нѣ всичкытѣ му тѣзи трудовѣ и мъжы скачени съ благы надѣжды за добро и щастливо бѣдѣще да ли ся посрѣщнаха и да ли наидоха онзи удовлетворителенъ отзывъ, когото той наздраво очякваше да чюе? Да ли му поднесоха онзи утѣшителенъ резултатъ, за когото той храняше неоспоримы надѣжды? Да ли можѣ да види осъщественіето на крожитѣ си?

Тѣзи съ въпроситѣ които ся раждатъ отъ цѣлото изложеніе на работытѣ, и които подлагаме ный на разыскваніе; съ намѣреніе и съ добръ воля, че ще ся помъчимъ да можемъ да развържимъ възела имъ, слѣдъ като сравнимъ трудоветѣ съ резултата имъ и надѣждытѣ съ постиганіето имъ, или съ осустваніето имъ.

И тѣй безъ да ся простираме по-на-дълго и да затрудняваме съ повече умоветѣ на Читателитѣ си, ные ще подкачимъ постепенно да ги разгльдаваме, разыскваме и сравняваме, едни слѣдъ другы, и да доказваме, че за не-постиганіето на това добро и щастливо бѣдѣще не е вината у народа ни, нѣ у онѣзи, за които ся труди народътъ ни, и отъ които очякваше и ся надѣваше да го постигне; а неможѣ.

I.

УЧИЛИЩАТА.

1) Съ каквы благы надѣжды ся основаха и издигнаха.

2) Каквы резултаты очякваше народътъ ни отъ тѣхъ.

3) Отговарятъ ли на назначеніето си и

4) каквы мѣрки трѣбва да ся земътъ за напредъ.

Голѣмы, твърдѣ голѣмы бѣха надѣждытѣ на народа ни въ отваряніето на тѣзи училища! Прѣвъсхыщенъ той отъ тѣзи си добръ сполукъ, струваше му ся, че нѣтъ на бѣдѣщностытѣ му ся отваряше и му готвяше хыляды добрины, отъ които той бѣ лишентъ отъ много и за много години.

Зрительтъ остояше замаенъ безъ да знае на кое по-напредъ да ся очюдва, да ли на свѣщаваніето и разбужданіето на тойзи потыканъ и забравен народъ, или на тържествата, съ които ся насърдяваше въ тѣзи си свѣты прѣдиріятія. Спорѣдъ вѣншностытѣ, погльдътъ ся остряше повече и повече и ся насилваше да може да проникне, и въ вѣтрѣшностытѣ да разгльда, да ли тѣзи тържественны славословія ще бѣдѣтъ трайны, или еще въ поляваніето си ще огаснатъ, или ще повѣхнатъ като едно лѣтно цвѣте. Той даваше и жертвуваше повече и отъ силытѣ на състояніето си, само съ едно храненіе на надѣждѣ, че ще може и той, като другытѣ народы, да види плодитостытѣ на тѣзи си трудове и жертвы. Той бѣше напълно уздравенъ, че чрѣзъ тѣзи свѣты заведенія ще придобие това, което и другытѣ народы. Той ся ласкаеше, че като сполучва въ това, ще може да сполучи и една уздравенъ за напредъ бѣдѣщностъ. Той ся надѣваше, и много праведны му бѣха надѣждытѣ, защото той бѣше увѣренъ, че слѣдъ посѣваніето на тѣзи трудове и материалны жертвы, той щѣше да има и богаты жьтвы. Най сѣтнѣ той тържествуваше и правяше такъвъ празникъ за това си свѣщаваніе, щото му ся струваше, че и самата природа му съотвѣтствуваше на тѣзи тържественны за възрожденіето му празници.

Слѣдъ тѣзи си мъжы и трудове, уморенъ като отъ много да-

леченъ пѣтъ, утихнѣ, и очякваше вече да види плода имъ; нѣ такъвъ плодъ, който да може да му бѣде съотговоренъ на жъртвѣтъ. Той очякваше това съотвѣтствіе; нѣ напраздно, на пусто, защото той оста излъганъ и много излъганъ въ тѣзи си надѣжды.

Училищата, които той основа и въздигнѣ за въ едно малко врѣме, той вмѣсто успѣваніе и напредваніе имъ, този часъ съгльда занустваніе имъ. Нѣкои отъ учителѣ, които имъ бѣхъ прѣвѣтъ надѣжды, хванѣхъ да ся неспоразумѣватъ съ него; хванѣхъ да отбѣгватъ отъ сношеніята му, хванѣхъ да го прѣзиратъ като дивъ и дебелъ народъ: най-сѣтъ за еще поголъмо униженіе на тойзи сѣщій народъ, който имъ отвори очитѣ, хванѣхъ да ся отказватъ, че сѣ отъ него, и че тѣ немогътъ да живѣтъ между него. И тѣй що произлѣзе отъ това? Какво осъщественіе на добры сѣтнини? Каквы слѣдствія?

Горчивы, горчивы и за не казаніе слѣдствія! Училищата паднѣхъ въ рѣцѣтъ на едни младежи, които ся бѣхъ понахранили горѣ-долу практическы, и като такыва, тѣ за да добыятъ вліяніе между народа, хванѣхъ да го лѣжатъ, да го мамятъ тѣй, щото той като видѣ, че вмѣсто добро въсчитаніе и образованность, въ училищата ся прѣдава само едно ШЯРЛАТАНСТВО; той ся отчая, оттегли ся и зарѣза всичко. И днесъ каквъ надѣждъ можемъ да имаме за помощъ отъ тойзи народъ? Ако прѣгльдаме днесъ за днесъ всичкытъ учители, които имаме, ные като исключимъ нѣколцина, които сѣ наистинѣ просвѣтителы на народа, то ще намѣримъ че всичкытъ други сѣ «хлапета» и не правятъ друго, освѣнъ да лѣготятъ народа и простытъ. Боже мой, какво просвѣщеніе, може да очяква народътъ отъ таквызъ хо-

ра, каквы надѣжды да има за добро и щастливо бѣдѣще?

Ето защо народътъ днесъ ся е оттеглилъ, ето защо ся е отчялѣ, ето защо неще да вѣрва вече и истиннопросвѣщеннытъ учены, ето защо му сѣ осуетены надѣждытъ!

Отъ това, до тука казано, не е ли явно, че народътъ ни неможѣ да найде онѣзи резултаты който очякваше? Не е ли явно, че вината не е у него, нѣ у онѣзи, който трѣбваше да появятъ тѣзи резултаты? . . .

Училищата не можѣхъ да отговорятъ на народното желаніе, и на назначеніе си, съ което ся основахъ. Не, не можѣхъ и нещѣтъ да могътъ, доклѣ ся не земжтъ други мѣркы, та съ тѣзи мѣркы да ся сгрѣе повторително сърдцето му. Тѣзи мѣркы сѣ: 1) Да ся не приема учитель въ което и да е село или градъ изъ нашенско, доклѣ нѣма свидѣтелство отъ нѣкой общинѣ, (нѣ по-додрѣ е отъ училището, дѣто е слѣдвалъ), 2) Прѣдъ който общинѣ ся прѣдстави, да бѣде задѣлжена да испыта поведеніе му и силжтъ на ученіе му. 3) Безъ знаніе на Епархыалный Владыкѣ, да ся не приема нійдѣ. 4) Да има единъ общый Директоръ на всичкытъ училища въ кой да было епархыи, който да ся поддѣржа отъ всичкытъ селскы общины съ цѣль само да ходи да обыкаля отъ врѣме на врѣме всичкытъ епархыалны училища, както и отъ три на три мѣсеца да прави испытаніе и м. др. т.; защото селата ни сѣ нагнати отъ даскалетины, който прѣдаватъ на петъ годишны дѣтца Физика, Хымія, Матиматика, Алгебра и пр. . . тѣзи высокы науки, който тѣ на'да ли сѣ и сѣнували.

При таквызъ неразборіи възможно ли е да постигне народътъ онова, което желае? Възможно ли е да ся надѣва за добры сѣтнини? Не казваме ли

съ всяко право, че до сега надѣждытъ му сѣ были осуетены?

Ные молимъ общиннытъ да земжтъ подъ вниманіе това, щото трѣбва да ся чюка желѣзото, доклѣ е тепло.

А най-много молимъ Г-да Епархыалнытъ Владыцы да си имжтъ грыжѣтъ за тѣзи училища, защото до сега осуетенытъ на народа ни надѣжды, отъ тѣхъ зависятъ, или да ся съживятъ, или пакъ съвѣмъ да ся осуетятъ.

Ами обща программа кога ли ще е честитъ народътъ ни да види, та да не гльда, че минѣлжтъ година: Бай Иванъ училъ дѣцата Грамматика — тѣзъ годинѣ — Бай Стоянъ: Физикѣ, до годинѣ — Бай Петко — Математикѣ, Хымія и т. на т.; а дѣцата да незнайтъ да прочитатъ еще свободно и да не знайтъ да записватъ името си?

Трѣбва да ся стрѣснемъ вече и да промыслимъ по съ врѣме на тѣзи заразѣ, която ни заплашва толкозъ и на който резултатитѣ може да бѣдѣтъ по-опасни за напредъ.

Да съществуватъ само по име и за име училищата ни, или просто по гордость и за гордость на другытъ народности, то ще каже, че ные правимъ или сме правили до сега кѣща на вѣтъръ, и тогава? какво бѣдѣще може да очяква народътъ ни? — Никакво. . . никакво! не е срамота ако бы простичко да си го казваме, щото трѣбва да ся земжтъ мѣркы, друго яче и идущытъ надѣжды ще ни бѣдѣтъ осуетены.

ПАТРИОТИТЪ

Спорѣдъ обѣщаніе то си ные ся повѣрщаме въ тойзи брой и върху разыскваніе то на г-на П. П. Каранетрова. Нѣ прѣди това не е злѣ, мыслимъ, ако бы да споменемъ нѣщо и за г-на Найденова, който не е былъ по-доленъ отъ г-на Мусевича, както и отъ днешнія си сътрудникъ, за когото говорихме вече.

Читателитѣ ни, помнятъ, мислимъ, че тойзи г-нъ Найденовъ не е оставилъ дружество, въ което да не е былъ членъ отъ Настоятелството му. Щомъ ся състави Благодарното Братство въ града ни, ето ти го здравъ и читавъ, че ся представя и съ едно снисходително «добро-ютро» той става прѣдсѣдатель. Не ся минува много врѣме той въртъ, сука, пали, гаси и ето че това Дружество задлъжняло и фалирало. Ето че на това Дружество смѣткытѣ мугы нѣма никакъ на бѣль свѣтъ.

Щомъ ся прогласи съставяніето на едно Българско Читалище на Фенеръ, ето го пакъ здравъ и читавъ и съ едно по-искавалено «добръ-день» той пакъ ся намѣстя за членъ отъ Настоятелството. Миняло ся, що ся мянѣло, ето пакъ ся чюва, че това дружество пропаднало и не можло да излѣзе на главѣ. И защо? Защото смѣткытѣ му потѣнѣли въ земѣтѣ.

Състави ся и урѣди ся по едно врѣме и едно търговско братско дружество. Тойзи синчяга безъ да губи врѣме, ето го пакъ здравъ и читавъ съ едно по очарователно «добръ вечеръ» че ся прѣдставя и съ нѣколко ужъ насърчителны думы чюва ся, че той ся прѣлѣ въ броя на Настоятелството. Подиръ малко тукъ дружество, тамъ дружество, дружеството го нѣма, дружеството издѣхнало! По кои ли причини и защо ли? Нека отговори самъ г-нъ Найденовъ, понеже той знае; а ные ще ся прѣсторимъ, че знаемъ и незнаемъ, като го оставяме и до тука, и ся повърщаме слѣдъ тѣзи краткы бѣлѣжчици на прѣдмѣта си.

Всякой знае, че по едно врѣме г-нъ П. П. Карапетровъ като чювствителенъ и доброжелателенъ мѣжъ за народа си, той като вижда че всичкытѣ народности въ столный градъ ся славятъ и гордѣйтъ съ свои

народны печатници, а ные Българитѣ толкозмиліонненъ народъ нѣмаме една печатницѣ, а сме принудены да ходимъ по чюждытѣ да правимъ мили очина Турцы, на Арменцы и пр... да печатимъ книги вѣстници и пр. той подбуденъ отъ народно чювство наумѣва да промысли на тойзи недостаткъ самъ. Нѣкато прѣдвижда еще въ началото, прѣди да тури рѣка на дѣло, че за да си осѣществи идеѣтѣ, изисква ся доста значително количество материалъ, а той го нѣма напълно, намысля да събере толкозь печатары колкото имаше него врѣме въ града ни и да състави едно дружество, което слѣдъ голѣмы трудове той сполучи да състави, и го парѣче: «Българско печатарско дружество промышление».

На това дружество цѣльта бѣше отъ най святитѣ; и за въ малко врѣме то ся сдобы съ доста членове и захванѣ да успѣва извѣрѣдно, што то ся незабави да покаже и плодъ, като издаде наскоро нѣколко полезны книжкы за народа.

Като подбудитель и основатель на това дружество, членоветѣ му ся не забавихѣ да го избержатъ по вышегласіе за прѣдсѣдатель на същето дружество. Тойзи мѣжъ насърченъ отъ тѣзи сполукѣ, поиска да заслужи еще повече на народа ни, както и на дружеството, отто ва намисля да издѣйствува позволение и за единъ вѣстникъ, въ което и сполучи.

Тойзи мѣжъ друго смѣташе, а друго излѣзе! Человѣкъ прѣдполага, а Богъ располага, казва една пословица. Той смѣташе да распространи това дружество, да го умножи и да го направи да успѣе повече отъ колкото ся може. Нѣ оста излѣганъ въ надѣждытѣ си!

Нѣ кой е кривъ на всичко това, той ли, който залѣгаше за

подобрѣваніето и прѣуспѣваніето му, или другый нѣкой?

Ные подлагаме тойзи въпрсъ, безъ да го рѣшаваме; защото всяко нѣщо си има своѣтѣ причина; а само ще молимъ почитаемато Настоятелство да и снѣта само себе си, кой е причинѣтѣ, и ако бы да намѣри противното, то ные тогава ще бѣдемъ нѣрвитѣ да осѣдимъ виноватыя; ако ли не, прилично ли е това, дѣто става днесъ? Прави ли честь на цѣлыя ни народъ? Хората по нѣкогажъ жьртвуватъ всичко само да запазятъ народнѣтѣ си гордость, а ные? на противъ!

Тойзи мѣжъ кривъ или не, виноватъ или не, прилично ли е да бѣде днесъ въ таково неочакванно състояніе и да му ся не търси срѣдството? Прилично ли е другородецъ да ся подиграва съ народнѣтѣ ни честь? Ако мысли Настоятелството, че тази печатница е само на Карапетрова, то добрѣ; ако ли пакъ на цѣль народъ, то тѣй ли трѣбва да постѣла?

Нека ни извини Настоятелството ако бы да ся позволимъ да го попытаме праведно нѣщо: отъ основаніето на това дружество, може ли ни каза колко пжти ся е събрало да преглѣда смѣткытѣ му. То не слушаше ли еще прѣди 4-5 мѣсеца, че Карапетровъ е въ мѣчно положеніе, и като слушаше защо не прибѣрза да иде да распыта подробно истинни ли сѣ, или не сѣ, тѣзи слухове? Не, не! криво да стоимъ, право да говоримъ, всичкытѣ ни дружества, които гы е имало до днесъ защо и отъ какво сѣ пропаднали и днесъ гы нѣма никакви? Защо отъ бобъ до черешы сѣ траяли? Всичкытѣ наши работы сѣ были такыва. Ные Българитѣ сме си чюдны хорица наистинѣ! Вмѣсто да подкрѣпимъ, вмѣсто да подпомогнемъ, вмѣсто да вдигнемъ брата си, който ся е спѣ-

нълъ и паднълъ злѣ; ные на-
противъ глѣдаме да го тук-
немъ по-злѣ и на по-лоше мѣ-
сто и да му ся смѣемъ изотда-
лече!...

Като ся катуруютъ колата, пѣ-
тища много, но трѣввало да ся
бди и пази додѣ не сѣ ся ка-
турили! А като сѣ ся катури-
ли вече, то трѣбва да ся сте-
гнѣтъ и да си слѣдватъ пѣтя.

Ные сме на това мнѣніе и го
казваме сѣ безъ ни най малко
пристрастіе, а сега остана на
Настоятелството да мысли и
да прави. Мыслимъ че г-да И-
ванчо и Петко ни отбрахъ вече.

СТИХОТВОРЕНІЯ

РАБОТНИ ЛИ СМЕ?

Работенъ народъ ни казвать,
И сѣ туй ни очи замазвать;
Нѣ да ли сме си такыва,
Отъ насъ е да ся раскрыва.

Тѣй свѣтътъ за насъ хортува,
И намъ ни ся ужъ все струва,
Че сме работни и живи,
Нѣ да ли не сме лѣниви?

Да; нѣй сме были работни,
И тогазъ много имотни;
Нѣ сега не сме вече тѣзи,
Щото ны лѣнность полѣзи.

Отъ бѣдны до най-богаты,
Ако ны нѣкой расклати,
Той ще да найде разликѣ,
Що ни отнема тѣзъ ликѣ.

Ако ны свѣтътъ пакъ сочи,
То е вече само за очи;
И туй за насъ е отрова,
За на къмъ гроба готова.

Ако да бѣдемъ работни,
Ные ще бѣдемъ имотни;
Нѣ не сме както напрѣди,
Щото ни лѣнность послѣди.

Не е ли вече туй явно,
Че име ни е ужъ славно;
А нѣй ся выемъ и маемъ,
Сами безъ да ся узнаемъ?

Дѣ ни е оназъ вече чрѣда,
Отъ ваклы овни, говеда;
Дѣ ни ся онѣзъ орачи,
Или онѣзи жѣтвачи?

Дѣ ни ся онѣзъ дѣвойкы,
Да собирать златны рѣжойкы:
Дѣ ни сѣ онѣзъ младежи,
Да собирать сѣно въ купежи?

Дѣ ни сѣ онѣзъ търговци,
Да собирать стада отъ овцы?
Дѣ ни сѣ онѣзъ овчари,
Сѣ хыляды стада другари?

Нѣма гы, нѣма, хвръкнѣхъ,
Въ дълбокѣ лѣнность паднѣхъ;
И нѣй ся още кокоримъ,
Работни да ся прѣсторимъ!

Г.

КЪМЪ ЕДИНЪ ПРИЯТЕЛЪ.

Ей, другарю, какъ си сегы,
Защо стоишь сѣ вратъ увиснѣлъ:
Или нѣщо си ся выкиснѣлъ
Противъ твойтъ вѣрны слугы?

Защо гласно не изревешъ,
Както напрѣдъ гордѣливо,
Да ти слушать услужливо;
Ами тѣзи грыжи берешъ?

Нѣ какъ? Нѣма ни одного,
Нито въ кѣщы, нито вънка,
Само твойтъ дивъ гласъ брънка,
Като голо пиле въ гнѣздо.

Не ся грыжи, недѣй скърби,
Гордостъта ти туй докара,
Която тя младъ добара;
И вѣрно ти ся наплати.

Тя ти скоро исподкопа,
Онѣзъ кѣщы на въздуха,
Сѣ вѣтъръ буренъ гы забуха,
Найжнинѣ че не оста.

Така всякой ще ся смири,
На високо що подхвърка,
Гордостъта му ще го бърка,
Доклѣ си го опропасти.

Нек' ти служи туй за урокъ
Отъ менъ вѣренъ твой пріятель:
«Да не бѣдешъ зловѣздатель,
Нѣ такъвзи, що ище Богъ.»

Г.

НА КѢДѢ?

Оттукъ щѣ вече да яхнѣ
За въ чюждѣ земѣ незнайнѣ,
Дано бы отъ менъ да махнѣ
Проклѣтъ бѣдность окайнѣ.

Прощавай, мале любезна,
За скоро нѣмай надѣждѣ;
Души ти да е желѣзна
Къмъ вратнѣ да не поглѣжда.

Прощавай, буле, прощавай
Сѣсѣ тѣзи челядъ все малкѣ,
За менъ ся недѣй свѣщавай,
Души ти да не е жѣлка.

Ази щѣ вече д' онлуѣ
По чюжды крѣчмы провалны;
И тѣйка нѣма да чюѣ
Тѣзи ви сѣззы печалны.

Виното ще ми е майка,
Върла ракыя невѣста,
За да не чюѣ 'га вайка
Тази ми челядъ злочеста.

Г.

ВЪТРЕШНИ ПОВИШЫ

ЦАРИГРАДЪ 7-ый 9-врий.

О, колко за щастливи ся счи-
таме и ные днесъ, като си даваме
пѣлнѣ свободѣ да споменемъ нѣ-
що за тѣзи толкозъ спасителны
и освободителны «преобразова-
нія», на които ся вижда да при-
ближава вече толкозъ ожидано-
то дѣйствително исполненіе!
Да, за щастливи ся считаме и
много за щастливи, ако споме-
немъ; понеже всякой знае, че
отъ тѣхъ ся очяква онова до-
бро, за което въздыши всяка
вѣрна и миролюбива подвластна
или лоданна народность!

Да; ные не можемъ да не бѣ-
демъ въ радость, не можемъ да
не тѣржествуваме, не можемъ
да не благодаримъ на всепро-
мышляющѣтъ природѣ за тѣзи
спасителны сръдства, които ни
ся струвать да прѣдвиждаме
вече макаръ и твърдѣ изотдале-
че, или като на-сѣнѣ.

Рано и много рано, ные смѣ-
емъ да ся произнесемъ, много
рано ще блѣснѣтъ и тѣ между
насъ най бѣднытъ, най очюка-
нытъ, най-прѣзреннытъ и най-у-
ниженнытъ, нѣ и най-вѣрнытъ по-
даницы на Н. И. В. Султана.

Най-унижени, да; нѣ не отъ
недостойность, не отъ неопы-
тность, не отъ неразвитіе, не отъ
заспалость, както ся ще на на-
шія побратимъ «Напрѣдкѣ»
щото можяхме да ся наименова-
ваме сѣ такъвизи качества, сѣ

които и бѣхме дѣйствително, нѣ прѣди 15-20 години; а не сега, когато нашій Българскій народъ държи почти първо мѣсто между обрзованнѣтъ и достойны народности на Османскѣтъ Държавѣ.

Мнозина странни, които сѣ имали честѣтъ да пътувать изъ Българіѣ, мнозина отъ тѣхъ сѣ писали за способностѣтъ и достойнството на тойзи нашъ народъ; както и самъ «Напрѣдѣкъ» обнародва въ стълповетѣ си похвалитѣ, които Г-нъ Каницъ дава на тойзи забравенъ народъ. А сега какъ сѣ стрѣми така смѣло да го прѣпорѣчва за неспособенъ и незрѣлъ еще? Какъ сѣ позволява за укоръ на цѣль народъ да каже, че тойзи народъ не е достоенъ еще за нѣкаквѣ по-высокъ службѣ или чиновничество?

Нѣ нека казва, каквото ще, нека прѣпорѣчва своя си народъ за не врѣденъ, за не способенъ и за недостоенъ. Ные напротивъ ще кажемъ, че нашій народъ сѣ е отличавалъ всякога като най-способенъ и най-достоенъ между другитѣ народности на тѣзи Държавѣ. Той сѣ е отличавалъ и е былъ такъвъ; както знаемъ какви вліятелни мѣжи е имало прѣди 40-50 години въ тѣзи държавѣ и каквѣ роль сѣ играли тѣ.

Нѣ изотпослѣ? Изотпослѣ той станѣ такъвъ, какъвто не е былъ отъ многото му непріатели, които не прѣстаняхъ да го клѣветать, и сѣ това да отнимать вліаніето му, и да затривать способностѣтъ и достоинствата му.

Неспособенъ и недостоенъ е днесъ Българинѣтъ за въ службѣ, каквато и да была тя, щото не е имало кой да му ѣ даде; неспособенъ и недостоенъ е днесъ Българинѣтъ за да управлява, щото нѣма кой да го постави; неспособенъ и недостоенъ е днесъ Българинѣтъ за по-высоко зва-

ніе, щото нѣма кой да го повишка. Способенъ, способенъ и прѣспособенъ е Българинѣтъ за въ какъвто и да е работѣ, стигъ кой да има да му ѣ отстъни.

Щемъ, щемъ, ще видимъ способенъ ли е и достоенъ ли е Българинѣтъ, когато сѣ приспособи равенството, когато влѣзѣтъ въ дѣйствително изпълненіе прѣобразованіята, за които сѣ вече и работи. Ще видимъ способенъ и достоенъ ли е Българинѣтъ, когато му сѣ повѣри нѣкоѣ службѣ отъ милостѣтъ на Н. И. В. Султана.

Той днесъ тегли, и много тегли отъ страшнитѣ злоупотрѣбленія на нѣкои простацы и невѣжи чиновницы, той днесъ страда и въздышкитѣ му ечатъ по въздуха, отдѣто и пристигать до прѣстола на нашія Царь и Баща. Тойзи нашъ народъ, той вижда днесъ най-лошето сѣ положеніе, което и въ мрачнитѣ и слѣпны врѣмена не е виждалъ; нѣ той е расположенъ да прѣтърпи и туй послѣдне наказаніе за сега, и послѣ облѣченъ въ свѣтлѣтъ дрѣхѣ и златотканнѣтъ ризѣ на прѣобразованіята да сѣ наслаждава, да сѣ весели, да сѣ радва и да тържествува. На, тойзи день е вече наближилъ, тойзи тържетвенъ празникъ сѣ готви, и безъ да сѣ мине много, ные и цѣль нашъ Българскій народъ ще бѣдемъ щастливи и много щастливи да видимъ тѣзи очакванни и ожиданы прѣобразованія.

Тогазъ въодушевени отъ искрениъ признателность, отъ сѣрдечно благодареніе къмъ нашія Царь и Баща, къмъ Неговия най-славенъ В. В. Махмудъ-Нединъ паша, и къмъ венчкитѣ му образованны и доброжелатели на държавѣтъ мѣжи, ные ще выкнемъ отъ всичкитѣ краища на тѣзи широкѣ и славнѣ Османскѣ държавѣ: «да живѣѣтъ прѣобразователитѣ».

«Стамбулъ» бѣ писалъ че, бывшій Одіанъ Ефенди, а сега Одіанъ паша сѣ наименовалъ главенъ управитель на Дунавскій Вилаетъ, а Аракель бей Дадіанъ братъ на Негово В. Артинъ ефенди като такъвъ за Одринскій Вилаетъ; нѣ то сѣ опроверга като безъ никаквѣ основѣ отъ турскитѣ вѣстници.

Съ радость бѣрзама да извѣстимъ на нашитѣ читатели че познатыйтъ на всичкитѣ Г-нъ Никола Геновичъ бывшій Редакторъ на В. Турціѣ цензоръ, и сѣт рудникъ на Источно врѣме, който бѣ отишълъ въ Херцеговинѣ съ Н. В. Серверъ паша като неговъ драгоманинъ, сѣ наименовалъ Каймакаминъ въ Пива, Херцеговинско

Салимъ Ефенди бывшійтъ главенъ управитель на Турскитѣ пощы и телеграфы сѣщо и членъ на държавный сѣвѣтъ, както и бывшій членъ на рѣченый сѣвѣтъ Георгакы ефенди, сѣ испроводили отъ Императорското правителство въ Старѣ-Загорѣ за да испытать станѣлитѣ послѣдни приключанія.

Тѣзи чиновници като пристигнал и въвъ Одринъ, отравили сѣ за Старѣ-Загорѣ като были придружени отъ четыре личности опрѣдѣлены отъ Одринскій Валія.

Минѣлитѣ неделѣ министритѣ имахъ засѣданіе на В. Портѣ подѣ прѣдсѣдателство на Н. В. Митхадъ паша министръ на Правосѣдїето.

Прѣди засѣданіето Митхадъ паша, Риза паша министръ на войнатѣ, Натѣкъ паша министръ на мореплаваніето, Н. В. Везиря и Артинъ ефенди мостешаринѣтъ на министра на въшнитѣ дѣла, ходили на конака на Негово В. Махмудъ паша, сѣ когото сѣ разговорили на дълго за много различни и важны работы.

Негово В. Великый Везиръ прѣѣлъ отъ главенъ управитель на Дунавскій Вилаетъ слѣдующѣтъ денѣшнѣ:

Вѣстницитѣ издавани въ столицѣтъ обнародвахъ тѣзи послѣдни дни новины отъ Българіѣ, като расправяхъ, че едно възстаніе сѣ появило въ Свѣщовѣ и че Българитѣ изгорили четыре мюсюлмаскы махали. Тѣзи новины сѣ сѣвѣмъ безосновны, защото сѣвршенна тишина владѣе въ цѣльѣ Вилаетъ.

Одринското население проводи ло писма за възблагодареніе и призна-

телность до Н. И. В. Султана, за дѣто ся погрѣжилъ да проводи на врѣме войскы за да потыпчатъ вѣстаніето въ Старъ-Загоръ.

И тѣй по желаніе на по-горнѣхъ Одринскъ Власть, Негово В. Великыйтъ Везиръ испроводилъ въ този градъ два баталіона рѣдовихъ войскъ; а Негово И. В. Султантъ изьявилъ желаніе, че егоговъ въ случай на нуждѣ да имъ испрати поголъмо число войскъ, която да бди заобщото благочиніе и за общахъ тишинѣ на своитѣ вѣрны подданицы.

По поводъ на Българското възстаніе (?), ние прочитаме слѣдующето въ Гръцкый В. «Неологосъ»:

Спорѣдъ точны свѣдѣнія, които ни пристигатъ отъ Пловдивъ, ние са научяваме, че много души сѣ ся изхващали и задрѣли въ околноститѣ Хаскьюю, Чирпанъ, Сливенъ и Старъ-Загоръ.

Повечето отъ виноватытъ сѣ младжи отъ 17 до 25 години, и то учители и княжари, всичкытъ вѣспитаницы отъ панславистическытъ училища. Между тѣхъ имало еще и доста священники и калугеры вѣспитаны въ сѣщытъ училища.

Спорѣдъ нѣкои писма хванаты отъ властѣхъ, яено е, че тѣхното възстаніе не е имало другъ цѣль, освѣнь чисто панславистическѣ; т. е. възстаніето имъ щѣло да бѣде противъ Турцѣхъ и Гръцѣхъ, като общы неприятели на Славянытъ.

А по-главното е за забълъжваніе, че тѣзи сѣзаклѣтници на това прѣдпріятіе не сѣ нито ступани на нѣщо, нито пакъ земледѣлци. Всичкытъ сѣ хора вагабонти и сѣ высокомѣрна извѣанѣ фантазій.

(«Неологосъ» пакъ ся е обрѣжилъ противъ Българытъ, като ся мачи да ги тури еще повече въ подозрѣніе, нѣ ние ще му кажемъ, че той е много излганъ въ разсѣжденіята, и ще стори по-добрь, ако бы прѣди да пише, да испыта по-наздраво работитѣ.

Ред.)

Научяваме ся, че Г-нъ Николчо братъ на покойный Х. П. Тѣпчичевъ ходилъ въ понедѣльникъ на харджіето, дѣто далъ изложеніе за дѣлга. А Екзархіята дала срѣщу него, друго едно изложеніе.

Въ сѣщый день ходилъ и Н. В. Прѣподобіе Г-нъ Софроній уніатекый тукашній намѣстникъ при харджіе-

то, дѣто ималъ дѣлгъ разговоръ от-носительно за истилямытъ по смѣсенытъ Епархыи, които щѣли да станатъ на скоро спорѣдъ «Неологосъ».

Спорѣдъ единъ телеграммъ отъ Серверъ паша съ дата отъ 14 текущаго нѣколко чети о тѣ вѣстанници доста много минжлы границѣхъ на Пивѣ.

Едно доста важно сбиваніе станало при Мурадвизѣ, около горѣказаннѣхъ мѣстности, дѣто размирницитѣ ся распрѣснжлы като оставили на бойното поле повече отъ 5-600 души умрѣли, между които имало доста Червогорци.

Г-нъ Комтъ де Бургоанъ французскый посланикъ при В. Портѣ, призовалъ въ вторникъ вечеръ на угощеніе нѣколко души отъ Турекытъ министри и нѣколко членове отъ дипломатическото тѣло.

А въ четвъртъкъ вечеръ Г-нъ Генералъ Игнатіевъ далъ сѣще едно дипломатическо угощеніе въ палата на Руското посолство.

Пренсѣтъ Ферхадъ Ханъ чичя на Н. Величество Персійскый Шахъ въ четвъртъкъ остави града нѣ за да свърши пътуваніето си до въ Меккѣ.

По случай на това, Персійскый министръ даде едно дипломатическо угощеніе въ къщѣхъ на посолството за въ честь на своя знаменитъ гостъ.

(СЪОБЩЕНО)

Отъ нѣколко врѣме на насамъ издаваемитѣ въ столицѣхъ вѣстници обнародватъ безосновны политическы новины, както и вводны членове за да разбъркватъ дѣлата на императорското правителство; като правятъ нападенія или вдѣхвать внушенія противъ вѣнпнитѣ правителства, които сѣ приятели и сѣжзници на В. Портѣ.

Дѣлжюсъта на печята е да освѣтлява и да увѣдомява публикѣхъ; а не да служи за ордіе на пристрастія. За това вѣстницитѣ трѣбва да ся прѣдпазватъ да вмѣстятъ въ стѣлповетѣ си безосновны новины, както и вводны членове, които да съдържатъ нападенія посрѣдственны или непосредственны противъ силытъ пріятелкы на В. Портѣ; или статіи, които да сѣмѣтъ разногласія между населеніята на държавѣхъ.

За всяко нарушение на закона, министерството ще зема мѣркы.

Управителтъ на печята 15-ый Ноемврій 1875. Ст. Арзуманъ

Юсюфъ паша министрѣтъ на финанцитѣ, комуто бѣше наднѣло дамла по прѣди, научяваме ся че отъ день на день ставалъ по-злѣ, а не по-добрь.

Негово Блаженство Г-нъ Антимъ Българскый Екзархъ, въ срѣдѣ ходилъ на В. Портѣ, дѣто ималъ дѣлгъ разговоръ съ Н. В. Митхадъ паша.

Бригадный генералъ Фуадъ паша командантинъ на военното отдѣленіе въ Новыи-Пазаръ ся наградилъ съ знакѣтъ „Османіе“ отъ 3-ый класъ Сѣще сѣ наградили Мехмедъ Хулюси бей и Салихъ бей съ знака отъ 4-ый класъ.

Тѣзи военны чыновники ся наградили съ тѣзи знакове за възнаграждење на тѣхнытъ услуги, които показали въ Херцеговинското движеніе.

Кямилъ папа бѣвшійтъ Турекый посланикъ въ Петербургъ, пристигнѣ въ четвъртъкъ вечеръ въ градинѣ.

Гольмо множество отъ пріятели и познайници, ходихъ да го посрѣщнатъ.

ВЪНШНИ

— Прочитаме въ главнѣхъ Австрійскѣхъ корреспонденціяхъ, че главатарѣтъ ва възстаніето г-нъ Любобратичъ прѣстоаялъ нѣколко дена въ Цетинѣ, дѣто ся разговорилъ съ нѣколко лица отъносительно [за дѣлата на възстаніето, както и за наименованіето на едно приврѣменно правителство въ Херцеговинѣ. Той оставилъ Цетинѣ на 3-ый (н. с.) текущаго за да присѣдини възстанницѣхъ. Струва ся, че Любобратичъ както и другытъ главатари на възстаніето сѣ на мнѣніе да нападнатъ скоро Турцѣхъ.

Нѣ слѣдъ малко една депеша пристигнѣ и изяви, че Любобратичъ въ пътуваніето си наднѣлъ отъ коня и си доврѣдилъ рѣжѣхъ. И сега бѣлъ въ Каестелново да ся лѣкува.

— Увѣрватъ ны отъ Бѣлградъ, че гольмы разногласія владѣялы между Князь милана и Черногорскыи — Никола.

— Спорѣдъ едно писмо отъ Бѣлградъ отправено до «Народный листъ» министрѣтъ г-нъ Павловичъ щѣлъ да обяви на Скупщинѣхъ въ името на Княза, че той (Князьтъ) ся бѣлъ обѣщавалъ прѣдъ другытъ силы, на които направилъ посѣщеніе, че щѣлъ да държи миролюбивѣ политикѣ.

И въ случай ако бы Скупщината да земе други противни мѣрки, то Князь Миланъ щѣлъ да ги има като отправени срѣщу него самытъ. Редакторътъ на «Памев.» ся былъ заточилъ отъ Бѣлградъ.

— Г-нь Коломанъ Типа отправилъ до Хърватскый Банъ едно благо-склонно писмо, въ което призовавалъ подкрѣпленіето на Хърватското правителство и изяввалъ, че той, като министъръ, е расположенъ да подържа законнытъ исканія на Хърватско. Отговорътъ на Бана съдържалъ сжщия духъ на пріятелство.

— Спорѣдъ единъ телеграмъ отъ Заръ до „Прессе“ граничнытъ твърдины на Хинъ, Клисъ и Рагузъ ся въоръжавать. Едно дружество отъ господжи обнародва една прокламация за събиране волнъ помощь въ ползъ на прибѣгнълитъ отъ Херцеговина.

Русскый вѣстникъ „Голосъ“ испроводилъ до това дружество въ Рагузъ 2,000 рубли.

— Прочитама въ „Австріискитъ кореспонденцій“:

Отправенытъ новины отъ Петербургъ до нашитъ официалны листове опровергавать слуховѣтъ които ся пуцаха отъ нѣколко време на самъ, че Руссія държала въоръженъ войскъ въ Подоліѣ, Волиніѣ и Бессарабіѣ.

— „Австріиската главна кореспонденция“ по премѣняваніето на Турскытъ министри, ето какъ ся изражава:

Рашидъ папа Турскый посланикъ въ Вѣнъ, ся наименовалъ министъръ на външнытъ дѣла. Той е повъканъ на тойзи постъ въ най разбърканытъ сегашны времена.

Това наименование произведе тука голѣмо впечатленіе, и гсичкытъ сж на мнѣніе, че ако бы да ся намира въ Турціѣ единъ държевенъ мѣжъ, отъ когото да ся очяква добры сѣтнини, той е Рашидъ папа.

А наименованъ вмѣсто него за посланикъ е Аарифи папа. Както Рашидъ папа минува вторый пѣтъ на тойзи постъ, тѣй и Аарифи папа минува за вторый пѣтъ посланикъ въ Вѣнъ, дѣто е былъ въ 1872 и 73 год.

— Вѣнскыйтъ полуофициаленъ вѣстникъ „Абендпостъ“ обнародва това съобщено, отъ което извличаме слѣдующето:

Отъ нѣколко време на насамъ мѣстнытъ вѣстници, както и странны

тъ съобщавать новины, които безпокоять общото мнѣніе, и правять нечютъ спѣнкъ на търговіята. Ные като нѣмаме никакво извѣстіе за истинного положеніе на раббтытъ, или каквы сж намѣреніята имъ; да ли да смущавать третѣхъ силы или да прѣпятствувать на Борсѣтъ като казвать, че Русскый посланикъ при В. Портъ, като былъ на ауденция при Н. И. В. Султана, и послѣ, при Н. В. В. Везиръ, прѣдложилъ имъ ужъ че важността на случкытъ заплашвала Европейскый миръ. Това като чюваме, ные мыслимъ че е дошелъ часътъ да ся изяви, за да можемъ да имамы едно точно, основно и положително познаніе на положеніето, и то е което ще ни задоволи. Понеже отъ часътъ отъ когато ся почна дипломатическото дѣйствие на Истокъ, Русія не по-малко отъ Германіѣ или Австро-Унгаріѣ, Генераль Игнатіевъ, както и контъ Зичи или Баронъ Вертеръ, не сж направили постѣпкѣ было при Султана, было при В. Везиръ, която да не е была съобразна съ Установленнытъ наставленіята въобще, или пакъ да не е имала подпоркѣ или удобрѣніе отъ другытъ кабинеты.

СМѢСЬ

ОЖЕНВАНІЕТО НА ЕДИНЪ КАТОЛИЧЕСКЫЙ СВЯЩЕННИКЪ

Прочитама въ «Журналъ де Женевъ» че нѣкой си Католическый священникъ Сушинскый, родомъ Полякъ и енуриѣтъ въ селото Могылно, Позненска Епархія, като му дотѣгнало вече безбрачныйтъ животь, той ся рѣшилъ да влѣзе въ пѣтя на челоувѣчеството т. е. да ся жени. И тѣй единъ день като излѣзълъ да ся расходи, ималь четѣтъ да ся срѣщне съ Госпожицѣ Гайевскы, за която пламталъ отъ любовь; поздравила ѣмъ и ѣ явилъ желаніето си. Тя безъ да му прави нѣкое прѣпятствіе, подала му рѣкѣ на любовь, като показала сжщытъ чюства къмъ него. Мушинскы безъ да губи повече време прѣдставя ся на правителството въ Кенисбергъ, подава потребнытъ си писма, отъ дѣто и ся вѣнчява за тѣзи Госпожицѣ съ волѣтъ на родителитъ и.

Католическото духовенство особенно Полянкото было твърдѣ наскърбено за постѣпкытъ на тойзи священникъ, понеже може да знаѣтъ чителитъ, католическото духовенство ся гордѣе съ безбрачность въ Църквѣ.

тъ си; а злоупотрѣбленіята, които ставать потайно, тѣ ся не смѣять.

— Една мома жива изгорѣла. Прѣди нѣколко дена, младата мома Г-жица Мигель де Фолли изгорѣла жива въ Парижъ. Тя поискала да силѣгневѣ стаѣтъ като имала една запаленъ свѣщъ въ рацѣтъ си. Слѣдъ нѣколко време чоли ся раздирателни выкото отъ стаѣтъ ѣ. Притичать ся да видать що е, нѣ вратата като были заключени, едва съ голѣмо насиліе могли да ся отворять.

Щомъ сж отворили, намѣрили младѣтъ момѣ безчюственна, дрѣхытъ ѣ на огнь и тя че ся блѣскала, бяла и мѣчяла. Горката мома слѣдъ една ноцъ живѣніс въ такыва мѣкы и блѣнуванія, издѣхнѣла най-сѣтнѣ на утрѣто.

ГАТАНКА.

Съсъ едно, двоино значенъе
Всякъ Българинъ мя познава;
Нѣ който иска ясенъе
Отдому ще му справѣ:

„Съсъ първото си азъ кычѣмъ
На мѣжскы, женскы главѣтъ,
За туй и всякой обычѣ
Да мя попышва съ рѣкѣтъ.

Съ второто си азъ голѣмъ
Вси полскы благоуханѣя
Съ добръ надѣждѣ и волѣмъ
Добытъкъ да си исхранѣмъ.“ Що е?

— Негово В. Прѣподобіе Г-нь Отецъ Архымандритъ Софроній Д. Поповъ тукашныи Намѣстникъ на Н. В. Пр-ство Г-на Рафаѣла уніятскый Архыепископъ подарява едно годишно теченіе отъ два лисма на В. „День“ за отечеството си Стрѣла и за Енидже-Вардаръ, Солунско окрѣжіе.

ИЗВѢСТІЕ.

Излѣзе отъ печатъ годишнето ни Календарчѣ за година 1876. Списано отъ Г-на П. Р. Славѣйкова, и продава ся по грошъ едного на дребно, 70 гр. стотината; а хылядата 600 гр. (чисты пары). Въ прѣпорѣкѣтъ на този краткъ мѣсенословъ, колкото и да бѣдемъ умѣренны, ный смѣло можемъ да кажемъ, че освѣнъ точното назначеніе на фазытъ и праздничытъ, по любопытното си и интересно съдържаніе; то прѣвѣсходи другытъ подобны изданія и заслужва да ся намѣри въ рацѣтъ на всякой любопытенъ читателъ.

Ще ся намира за проданъ въ Цариградъ у книгопродавницѣтъ на Бѣл. Печатарско Дружество „Промышленіе“ и въ менъ въ Кюркчи-ханъ Н-о 33. Н. Тодоровъ.

Ц-градъ 6 Ноемврій 1875.

Издатель Хр. Г. Бъчеваровъ.

Отговорникъ, П. П. Карапетровъ.